

Susanne Middelberg

Een harde werker met een spontane en warme persoonlijkheid, dat is de fotografe die we zien in de serie Wonderwoman. Susanne Middelberg heeft ook een andere kant. Wanneer ze verdrietig is, komt haar zwaarmoedige kant naar boven. Dat is de Susanne die we zien in haar zelfportretten. Portretten met het mooie licht dat we kennen van de oude meesters in schilderkunst waarin zij de emotie van het moment weet te vangen.

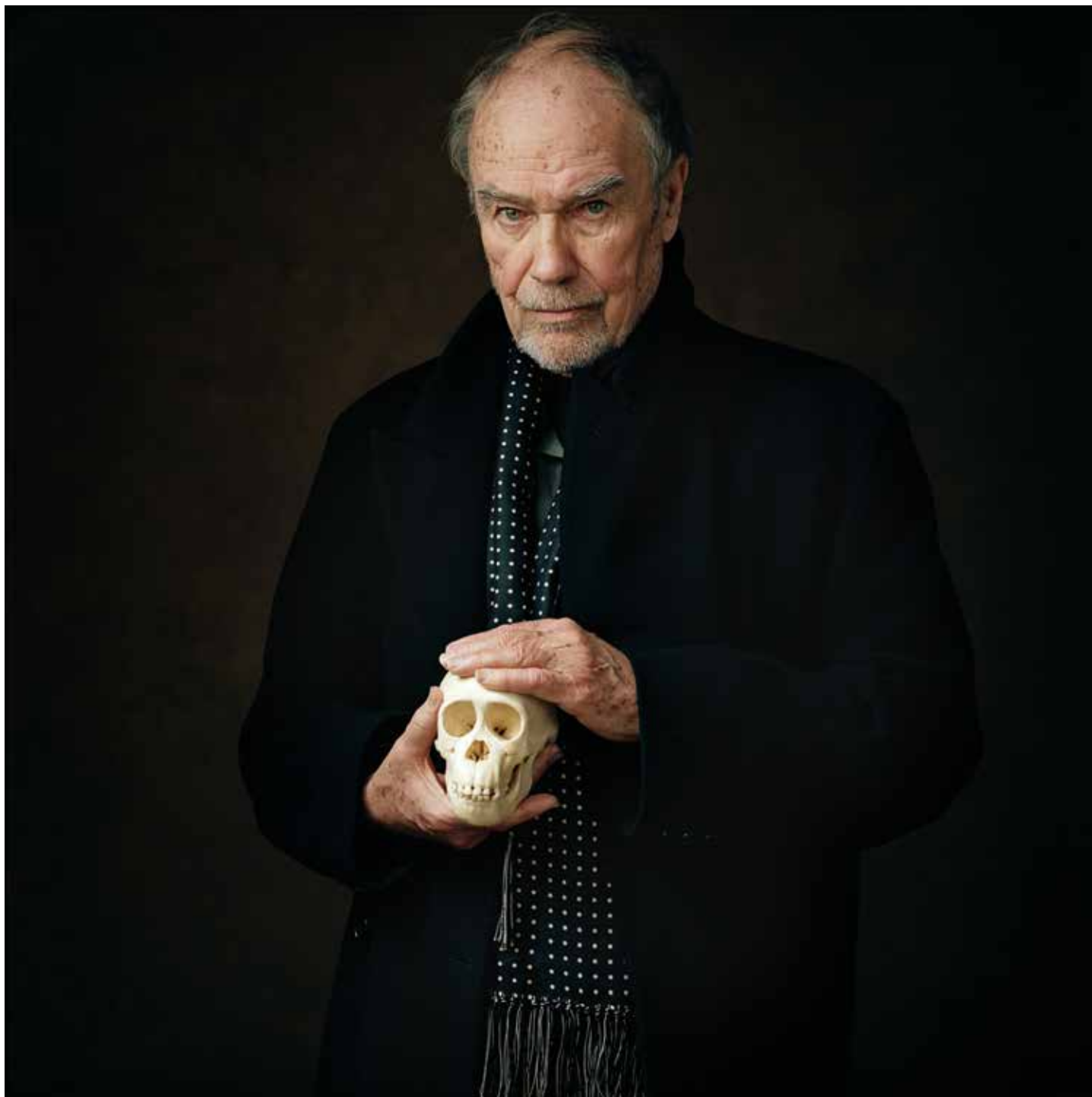

Koekjes, uit de serie Wonderwoman

Pannenkoek, uit de serie Wonderwoman

Eric Schneider, uit de serie Dierbaar verlies

Brechje

Ze lijkt alles onder controle te hebben. Als Wonderwoman Susanne Middelberg niet danst of fotografeert, bestuurt zij met één hand het huishouden, heeft daarnaast alle tijd om haar kinderen voor te lezen, koekjes te bakken en weet ook nog ontspanning te vinden in yoga. Wie is de woman achter dit wonder en is ze altijd in control? "Wonderwoman is mijn uitbundige, vrolijke en spontane kant. De portretten vertegenwoordigen mijn zwaarmoedige kant. Ze tonen allebei een deel van mijn levensverhaal. De zelfportretten maak ik wanneer er iets in mijn leven gebeurt dat mij raakt. Als ik verliefd ben of heel verdrietig of als er iets verandert in mijn leven. Op dat moment moet ik een portret maken. Dat geldt ook voor de Wonderwoman beelden ook die zijn een weerspiegeling van een bepaalde periode in mijn leven."

Boven hen huisden de goden. Op een gegeven moment wil de koningin graag een kind. Bij gebrek aan mannen maakt ze een kleifiguur die van alle goden een gave ontvangt en tot leven komt. Wanneer er allerlei problemen ontstaan in de wereld wordt deze dochter van de koningin als ambassadeur de wereld in gestuurd om de mensen te helpen. Ze verhuist naar New York en net als alle superhelden leidt ze overdag een anoniem leven met een gewone baan en trekt ze als het nodig is haar outfit aan om de mensheid te redden. Dat vond ik fascinerend. Samen met mijn broer en zus verkleedde ik me als de personage uit de strip en speelden we de verhalen na. Tijdens mijn studie aan de KABK kwam ik in een etalage van een stripwinkel in Gent Wonderwoman weer tegen. Uit een soort jeugdsentiment heb ik toen de

“Ik vind dat een vrouw juist een Wonderwoman is doordat ze woman is en niet doordat ze wonder is”

Vier uur slaap per nacht

Het leven van Susanne liep niet altijd volgens plan. In het laatste jaar van haar opleiding aan de dansacademie kreeg zij last van haar knie. Haar toekomst als danseres leek ineens onzeker. Al snel besloot ze om fotograaf te worden. "Ik dook in de fotografie en kon zelfs kiezen uit een opleiding aan de Rietveld Academie of de Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten (KABK). Ik koos voor de laatste omdat dat meer een technische opleiding was. Door hard trainen en omdat de stress om mijn bestaan weg was, herstelde mijn knie zich wonderbaarlijk goed. Na de dansacademie kon ik direct aan de slag als danseres en zo mijn fotografiestudie financieren. Vier jaar lang bestond mijn leven uit werken, trainen, naar school en studeren. Er bleven per nacht maar vier uur slaap over, maar het was het zeker waard."

De facetten van het vrouw-zijn

Op haar elfde jaar maakte Susanne kennis met de stripheld Wonderwoman. "Wonderwoman was een strip die wekelijks uitkwam. Iedere week ging ik direct naar de supermarkt omdat ik het heel spannend vond hoe het verhaal verder ging. Wonderwoman is geïnspireerd op de Griekse mythologie. Zij is afkomstig van een eiland waarop alleen vrouwen woonden.

eerste foto's uit de serie gemaakt. Op een gegeven moment heb ik als Wonderwoman een nieuwjaarskaart gemaakt waarin ik samen met mijn dochter en haar vader als superheld de Flash in de lucht vloog. Een jaar later maakte ik opnieuw een nieuwjaarskaart. Mensen vroegen me steeds vaker wat er op de volgende kaart zou staan. Vanaf dat moment besloot ik ieder jaar een Wonderwoman kaart te maken, met als onderwerp een gebeurtenis in dat jaar wat voor mij belangrijk was. Toen heb ik de kaders voor de series vastgesteld. Het is een universeel beeld van het bestaan van de vrouw waarin alle facetten van het vrouw-zijn naar voren komen. Het gaat altijd over de menselijke kant, dus niet de superhelden kant."

Meer women en minder wonder

Het uitgangspunt van de Wonderwoman serie is ontstaan vanuit een kaartje dat Susanne van haar werkgever ontving toen ze in het ziekenhuis lag en gewoon doorwerkte. In de kaart stond: 'Wees minder wonder en meer woman.' "Ik vind dat een vrouw juist een Wonderwoman is doordat ze woman is en niet doordat ze wonder is. Daarnaast is er dat persoonlijke verhaal dat voor de tweede laag in de serie zorgt. Veel mensen weten niet dat ik dat ben op die foto's. Dat is ook niet belangrijk voor de serie, maar wel voor mij

Wc, uit de serie Wonderwoman

Family, uit de serie Wonderwoman

omdat het de serie veel persoonlijker maakt. Ik hoop dat je dat wel in de serie terug ziet, ook als je niet weet waar het verhaal over gaat. De foto waarin het huis een enorme chaos is, verwijst naar een nare periode in mijn leven waarin ik in het ziekenhuis belandde en midden in een verhuizing en ruzie met mijn man een kind kreeg. Die chaos is symbolisch voor de chaos in mijn leven op dat moment. Natuurlijk gebracht met humor want zo hoort dat in deze serie. De

om het te vergeten omdat ik het weer terug kan vinden. Dat geldt ook voor mijn zelfportretten. Door het nu vastteleggen gaat het niet verloren. Mijn tweede zwangerschap was niet gepland. Mijn man en ik hadden veel ruzie en ik wist niet of ik het kind wel wilde krijgen. Om medische redenen moest ik direct een echo laten maken. Toevallig was dit de eerste dag dat het hartje van mijn kindje sloeg. Dat was heel emotioneel. Die dag heb ik een foto gemaakt.

“Door wat ik heb meegemaakt, ben ik geworden wie ik ben”

yoga foto is gemaakt toen ik me voorbereidde op de kampioenschappen yoga. Toen ik 40 werd, maakte ik de foto met de plastisch chirurg dr. Schoemaker. Het was heel leuk dat hij hieraan mee wilde werken en ik in zijn praktijk de foto mocht maken. Ook de bekende kok Pierre Wind heeft meegewerkt aan de serie. De serie volgt mijn leven dus toen mijn ex-man niet meer wilde meedoen verdween hij uit beeld. Als hij later weer mee wil doen, kan dat ook. Wonderwoman is een heel vrouwelijke figuur, die waarde hecht aan vriendschap en huiselijkheid. Juist omdat dat iets is wat in de meeste superheldenstripfiguren niet benadrukt wordt, wil ik dat laten zien.”

Angst om te vergeten

De drang om haar leven vast te leggen, verraadt zich onmiddellijk wanneer je de woonkamer van Susanne binnenkomt. Een groot gedeelte van de muur wordt in beslag genomen door fotoalbums. “Ik wil altijd alles bewaren. Of het nu mooi, zwaar, verdrietig of blij is, dat maakt voor mij niet uit. De fotoboeken in de kast zijn voor mijn dochter, mijn zoon, mijzelf, maar ook nog steeds voor mijn ex-man. Ik houd alles bij en schrijf er alles in wat we hebben meegemaakt. De behoefte om dingen vast te leggen is ontstaan vanuit mijn angst om dingen kwijt te raken. Als ik dingen heb opgeschreven, mag het weg want dan heb ik het bewaard. Het voelt net alsof ik het in een doosje heb gestopt, zodat het niet meer kan verdwijnen. Dan kan ik weer verder met mijn leven. Ik hoef niet bang te zijn

Aan de ene kant was ik heel gelukkig want ik vond het heel mooi, maar aan de andere kant was ik doodsbang. De aanleiding om die foto te maken, dat gevoel, dat straalt de foto ook uit.”

Dierbaar verlies

Ook de andere portretten van de fotografe ontstaan altijd om een bepaalde reden. In haar project ‘Dierbaar verlies’ houdt iedereen iets vast wat symbool staat voor iets dat zij zijn kwijtgeraakt. “Ik wilde portretten maken die veel vertelden over de gefotografeerden. Voor mezelf had dat te maken met mijn jeugd. Ik heb geen fijne jeugd gehad en had alle reden om boos te zijn op mijn vader, maar ik heb hem kunnen vergeven. Toen mijn vader overleed konden we in vrede afscheid nemen en dat was voor mij heel fijn. Door wat ik heb meegemaakt, ben ik geworden wie ik ben. Daarom kon ik hem vergeven en heb ik er nu vrede mee. Ik denk dat iedereen wel iets heeft meegemaakt waardoor hij is wie hij is. Uiteindelijk was dat de vraag die centraal stond in de serie ‘Dierbaar verlies’. Ik was op zoek naar dat dubbele gevoel, het zware verdriet, maar ook het mooie. Zoals ik nu kan zeggen dat ik ook iets heel moois voel voor mijn vader. De geportretteerden moesten iets meenemen dat symbool stond voor dat gevoel.”

www.susannemiddelberg.nl